

Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

13 септември 2016 година *

„Арбитражна клауза — Договор за доставка на електроенергия CNT(2009) № 137 —
Заплащане от Парламента на местната такса, която ищецът плаща на регион Брюксел-столица и
чийто размер е определен въз основа на предоставената на Парламента мощност — Липса на
договорно задължение — Липса на задължение, предвидено в разпоредбите на приложимото
национално право“

По дело T-384/15

EDF Luminus, установено в Брюксел (Белгия), за което се явяват D. Verhoeven и O. Vanden Berghe, адвокати,

ищец,

срещу

Европейски парламент, за който се явяват L. Darie и P. Biström, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Европейска комисия, за която се явяват F. Clotuche-Duvieusart и I. Martínez del Peral, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет иск на основание член 272 ДФЕС за осъждане на Парламента да заплати на ищеца сумата от 439 672,95 EUR, заедно с лихви, съответстваща на размера на местната такса, която той е платил на регион Брюксел-столица и чийто размер е определен въз основа на предоставената на Парламента мощност,

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: M. E. Martins Ribeiro, председател, S. Gervasoni (докладчик) и L. Madise, съдии,

секретар: E. Coulon,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Определение

Правна уредба

По правото на Съюза

- 1 Съгласно членове 343 ДФЕС и 191 АЕ Европейският съюз и Европейската общност за атомна енергия се ползват на територията на държавите членки с привилегии и имунитети, необходими за изпълнението на задачите им при условията, определени в Протокола за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз от 8 април 1965 г., приложен първоначално към Договора за създаване на единен Съвет и единна Комисия на Европейските общности (ОВ 152, 1967 г., стр. 13), а след това — по силата на Договора от Лисабон — към Договора за създаване на ЕС, Договора за функционирането на ЕС и Договора за създаване на ЕОАЕ (наричан по-нататък „Протоколът“).

- 2 Член 3 от Протокола гласи следното:

„Съюзът, неговото имущество, приходи и друга собственост се освобождават от всички преки данъци.

Правителствата на държавите членки, когато е възможно, вземат всички подходящи мерки, за да опростят или възстановят косвените данъци или данъците върху продажбите, включени в цената на движимата или недвижимата собственост, когато Съюзът осъществява за негови официални нужди съществени покупки, чиято цена включва данъци и такси от този вид. Тези разпоредби не се прилагат по такъв начин, че да предизвикат нарушаване на конкуренцията в рамките на Съюза.

Не се предоставя освобождаване от данъците, таксите и задължения, които са свързани с такси за предоставяне на комунални услуги“.

По белгийското право

- 3 Член 26 от първоначалната редакция на действащото в регион Брюксел-столица (Белгия) Постановление от 19 юли 2001 г. за организацията на пазара на електроенергия в регион Брюксел-столица (*Moniteur belge* от 17 ноември 2001 г., стр. 39135, наричано по-нататък „Постановлението за електроенергията“) предвижда:

„§ 1 Притежаването на лиценз за доставка, издаден съгласно член 21, поражда за ползващото лиценза физическо или юридическо лице, наричано по-нататък задълженото лице, задължение за месечна такса.

§ 2 Таксата е изискуема към 1 януари на съответната стопанска година. Тя се плаща до 31 март на същата година.

§ 3 Размерът на таксата се изчислява въз основа на мощността, предоставяна на привилегированите крайни клиенти посредством мрежи, разклонения и директни линии за 70 kV и по-малко в обекти на потребление, намиращи се в регион Брюксел-столица. За клиентите, на които се доставя електрическа енергия с високо напрежение, за предоставена мощност се счита присъединената мощност. Тя се равнява на предоставената по силата на договора за присъединяване максимална мощност, изразена в kVa. Когато не е посочена в договора за присъединяване или когато използваната мощност надхвърля предоставената

съгласно договора за присъединяване максимална мощност, за присъединена мощност се счита използваната през последните тридесет и шест месеца максимална мощност, изразена в kVa и умножена по 1,2.

[...]

§ 4 За електрическа енергия с високо напрежение размерът на месечната такса е 0,67 EUR за kVa.

[...]

Посоченият размер се индексира ежегодно в съответствие с индекса на потребителските цени в Кралството. [...]

§ 5 Правителството приема мерки за изпълнение на настоящия член. То може по-специално да изисква от оператора на разпределителната мрежа, оператора на регионални преносни мрежи и ползвателите на директни линии да му предоставят необходимата за събирането на таксата информация.

Правителството може да възложи на оператора на разпределителната мрежа да изпрати покани до задължените лица за плащане на таксата. В поканата се посочват по-специално периодът, за който се дължи таксата, основата, на която се изчислява размерът ѝ, ставката ѝ, срокът и начинът за плащането ѝ. За правата и задълженията на задължените лица е без значение дали е изпратена или не такава покана.

§ 6 Таксата се начислява и събира съгласно правилата, предвидени в глава VI от Постановление от 23 юли 1992 г. за местния данък, дължим от обитателите на сгради и от лицата, притежаващи вещни права върху някои недвижими имоти. Срокът за плащане на таксата обаче се определя съгласно параграф 3 от настоящия член.

[...]“.

- 4 Член 26 от Постановлението за електроенергията многократно е изменян, по-специално с Постановление от 20 юли 2011 г. за изменение на Постановлението за електроенергията и Постановлението от 12 декември 1991 г. за създаване на бюджетни фондове (*Moniteur belge* от 10 август 2011 г., стр. 45558) и с Постановление от 21 декември 2012 г. за уреждане на данъчните производства в регион Брюксел-столица (*Moniteur belge* от 8 февруари 2013 г., стр. 6795). Понастоящем член 26, параграф 2 гласи следното:

§ 2 Таксата е изискуема към 1-во число на всеки месец. Тя се плаща до 15-о число на следващия месец“.

Обстоятелствата по спора

- 5 На 10 юли 2009 г. Европейският парламент сключва договор CNT(2009) № 137 (наричан по-нататък „договорът“), съгласно който ищецът, EDF Luminus, трябва да доставя зелена електроенергия за сградите на Парламента, намиращи се в региона на Брюксел. Договорът се прилага от деня, в който ищецът действително започва да доставя електроенергия, и срокът му на действие е две години. С допълнително споразумение от 15 юли 2011 г. срокът на договора е продължен за период от една година, а именно до 31 юли 2012 г.

- 6 С писмо от 13 май 2011 г. ищецът уведомява Парламента, че от този момент е длъжен да му фактурира таксата за доставка на електроенергия по член 26 от Постановлението за електроенергията (наричана по-нататък „таксата“) и че освен това иска да му бъдат платени със задна дата сумите по нея, считано от момента, в който е започнал да се прилага договорът. До тази дата ищецът не е фактурирал на Парламента посочената такса, която е плащал на регион Брюксел-столица от 2009 г.
- 7 Вследствие на отказа на Парламента да уважи тази молба ищецът започва системно да му изпраща два вида фактури, като едните са единствено за дължимите по таксата суми, а другите — за неоспорените суми, дължими за доставката на електроенергия. Парламентът заплаща сумите по втория вид фактури, но отказва да плати сумите по първия вид.
- 8 След повторна молба за плащане на таксата и съответно повторен отказ ищецът предявява иска по настоящото дело.
- 9 Ищецът сезира и Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Първоинстанционен франкофонски съд, Брюксел), като иска регион Брюксел-столица да му върне платените по таксата суми.
- 10 Освен това на 4 април 2014 г. Европейската комисия предявява срещу Кралство Белгия иск за установяване на неизпълнение на задължения съгласно член 258 ДФЕС. С решение от 14 януари 2016 г., Комисия/Белгия (С-163/14, EU:C:2016:4), Съдът постановява, че като не е освободило институциите на Съюза от таксата по член 26 от Постановлението за електроенергията и като не е допуснало възстановяване на вече събраната от регион Брюксел-столица такса, Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по член 3, втора алинея от Протокола.

Искания на страните и производство

- 11 Ищецът моли Общия съд:
 - да осъди Парламента да му заплати сумата от 439 672,95 EUR,
 - да осъди Парламента да му заплати договорни лихви върху тази сума, считано от момента на настъпване на изискуемостта на вземанията по фактурите,
 - да осъди Парламента да заплати съдебните разноски.
- 12 Парламентът моли Общия съд:
 - да установи, че вследствие на постановяването на решение от 14 януари 2016 г., Комисия/Белгия (С-163/14, EU:C:2016:4), е отпаднал предметът на настоящото дело,
 - при условията на евентуалност, да отхвърли иска като явно неоснователен,
 - да установи, че регион Брюксел-столица трябва да върне на ищеца исканите суми,
 - да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.
- 13 Ищецът уточнява, че предявява иска по настоящото дело, „тъй като не би могъл да получи обратно [сумите по таксата] от регион Брюксел-столица в рамките на производство, образувано пред Първоинстанционен франкофонски съд, Брюксел“.

- 14 Комисията моли да бъде допусната да встъпи в производството в подкрепа на исканията на Парламента. С акт на председателя на втори състав на Общия съд от 16 февруари 2016 г. тя е допусната да встъпи в настоящото производство в подкрепа на исканията на Парламента.
- 15 На основание член 69, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд председателят на втори състав на Общия съд решава да спре производството до постановяване на решението, с което се слага край на производството по дело C-163/14, Комисия/Белгия. Производството е възобновено на 14 януари 2016 г. в момента на обявяване на решението по посоченото дело.
- 16 Парламентът подава писмена защита в секретариата на Общия съд на 22 март 2016 г. В нея той се позовава по-специално на решение от 14 януари 2016 г., Комисия/Белгия (C-163/14, EU:C:2016:4).
- 17 В рамките на процесуално-организационните действия Общият съд приканва ищеца и Комисията да представят становища по последиците от това съдебно решение за настоящото производство. Те представят становища в определения срок.

От правна страна

- 18 Съгласно член 126 от Процедурния правилник, когато разглеждането на иск или жалба явно не е от компетентността на Общия съд или когато искът или жалбата е явно недопустим(а) или явно лишен(а) от всякакво правно основание, Общият съд може по предложение на съдията докладчик във всеки един момент, без да провежда докрай производството, да реши да се произнесе с мотивирано определение.
- 19 В случая Общият съд счита, че делото е достатъчно изяснено от доказателствата по преписката, и решава да се произнесе, без да провежда докрай производството.
- 20 Най-напред следва да бъде разгледано направеното от Парламента искане Общият съд да установи липсата на основание за произнасяне по същество.

По искането за установяване на липса на основание за произнасяне по същество

- 21 Като се основава на решение от 14 януари 2016 г., Комисия/Белгия (C-163/14, EU:C:2016:4), Парламентът иска да бъде установена липса на основание за произнасяне по същество. Той твърди, че съгласно това съдебно решение неоснователно събраните от регион Брюксел-столица такси трябва непременно да бъдат върнати на ищеца, поради което последният вече не би имал основание да иска от Парламента да плати сумите по тези такси.
- 22 Следва да се припомни, че в настоящия спор, възникнал във връзка с договор между Парламента и ищеца, последният иска Парламентът да бъде осъден да му заплати, от една страна, сумите, съответстващи на таксата, която ищецът е платил на регион Брюксел-столица и чийто размер е определен въз основа на предоставената на Парламента съгласно договора мощност, и от друга страна, договорните лихви върху тези суми.
- 23 Дори да се предположи, че възстановяването от регион Брюксел-столица, който не е страна по настоящия спор или по договора, на поисканите от ищеца суми води до отпадане на правния интерес на последния по настоящото дело, при всички положения следва да се констатира, че Парламентът и Комисията не доказват, нито дори твърдят, че исканите суми, включително договорните лихви, са били върнати или че на това основание ищецът има вземане към регион Брюксел-столица. Такова вземане би могло да възникне например вследствие на решение на Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Първоинстанционен франкофонски съд,

Брюксел) по предявения от ищеца пред него иск (вж. т. 9 по-горе). Освен това в становището си, представено на 10 май 2016 г. в отговор на посоченото в точка 17 по-горе процесуално-организационно действие, ищецът твърди, че до тази дата регион Брюксел-столица „отказва да му възстанови платените спорни такси въпреки решението, постановено по дело C-163/14“.

- 24 С оглед на изчерпателността следва да се отбележи, че макар в решение от 14 януари 2016 г., Комисия/Белгия (C-163/14, EU:C:2016:4), Съдът да е постановил, че като не е освободило институциите на Съюза от таксата по член 26 от Постановлението за електроенергията и като не е допуснало възстановяване на вече събраната от регион Брюксел-столица такса, Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по член 3, втора алинея от Протокола, Постановлението за електроенергията остава в сила, в посочената по-горе редакция, докато Кралство Белгия не изпълни това съдебно решение. Парламентът обаче не е представил доказателства, удостоверяващи, че към настоящия момент приложимото право е било изменено.
- 25 От посоченото по-горе следва, че предметът на настоящото дело не е отпаднал, тъй като не е отпаднал правният интерес на ищеца, поради което не може да бъде уважено искането на Парламента за установяване на липса на основание за произнасяне по същество.

По основателността на иска

- 26 В подкрепа на исканията си, направени на основание член 272 ДФЕС, ищецът излага три основания, а именно, първо, неизпълнение на договорните задължения от страна на Парламента, второ, неспазване на разпоредбите на член 26 от Постановлението за електроенергията и трето, нарушение на принципа на равното третиране.

По първото основание

- 27 Ищецът твърди, че въз основа на договора може да изисква от Парламента да заплати таксата.
- 28 Най-напред следва да се отбележи, че договорът не предвижда таксата да бъде фактурирана на Парламента. По-конкретно нищо не е предвидено относно таксата в приложение 2 към договора, в който е уреден редът за изчисляване на цената за доставката на електроенергия.
- 29 Освен това съгласно член 3, точка 3.2 от договора „[ц]ените се определят, като се взема предвид фактът, че европейските институции са освободени от мита, косвени данъци и данъци върху продажбите, и по-специално от данъка върху добавената стойност (ДДС)“.
- 30 В точка 3.2 от договора се уточнява също, че „не могат да бъдат фактурирани местните и федералните данъци, такси и други налози“.
- 31 Ето защо може да се заключи, че договорът не предвижда задължение на Парламента да заплаща на ищеца таксата, чийто размер е определен въз основа на предоставената му съгласно договора мощност.
- 32 Следва да се добави, че съгласно член 19 от договора за последния „се прилагат белгийските закони и той се прилага и тълкува в съответствие с тези закони, когато въпросът не е уреден в законодателството [на Съюза], включително във Финансовия регламент“. Ето защо разпоредбите на договора трябва най-напред да бъдат тълкувани с оглед на правото на Съюза.

- 33 При все това в решение от 14 януари 2016 г., Комисия/Белгия (С-163/14, ЕУ:С:2016:4, т. 39), Съдът е постановил, че таксата трябва да се приеме за косвен данък, който попада в приложното поле на член 3, втора алинея от Протокола.
- 34 Следователно трябва да се приеме, че таксата попада в обхвата на понятието „косвени данъци“, употребено в договора, и по-специално в точка 3.2 от него. Това потвърждава, че волята на страните по договора е била Парламентът да бъде освободен от плащане на таксата.
- 35 Следва да се добави, че допълнителното споразумение към договора, сключено на 15 юли 2011 г., ни най-малко не променя задълженията на страните във връзка със заплащането на таксата.
- 36 Изводът, направен от Общия съд в точка 34 по-горе, не може да бъде оборен и с изложените от ищеца доводи.
- 37 На първо място, фактът, че съгласно точка 8.1 от член 8 от договора, озаглавен „Данъчни разпоредби“, „съдоговорителят единствен носи отговорност за спазване на приложимите за него данъчни разпоредби“, не позволява да се заключи, че Парламентът е имал задължение към съдоговорителя си, тоест към ищеца, за плащане на таксата.
- 38 На второ място, предвид общата логика на договора, и по-специално разпоредбите на посочената по-горе точка 3.2, фактът, че в параграф 2 от приложение 2 към договора се посочва увеличение на цените, свързано с „разпределението“, не позволява да се заключи, че Парламентът е имал задължение към съдоговорителя си, тоест към ищеца, за плащане на таксата.
- 39 От изложеното по-горе следва, че първото основание трябва да бъде отхвърлено, тъй като твърденията по него са явно неоснователни.

По второто основание

- 40 Ищецът поддържа, че Парламентът е длъжен да му плаща таксата по силата на разпоредбите на член 26 от Постановлението за електроенергията.
- 41 Следва да се констатира, че макар Постановлението за електроенергията да определя данъчните задължения на доставчиците на електроенергия спрямо национална администрация, а именно регион Брюксел-столица, то не предвижда задължение на крайния потребител към доставчика на електроенергия за плащане на таксата. Следователно ищецът няма основание да се позовава на неизпълнение на такова задължение от страна на Парламента.
- 42 Следва да се отбележи, че тази констатация не е в противоречие с извода, че данъчният режим на таксата е замислен и установен с цел тя да бъде понесена от крайния потребител (решение от 14 януари 2016 г., Комисия/Белгия, С-163/14, ЕУ:С:2016:4, т. 48). Всъщност следва да се прави разграничение между, от една страна, целите на данъчния режим и от друга, наличието на възникващо по силата на този режим правно задължение, при чието неизпълнение крайният потребител може да носи спрямо своя доставчик на електроенергия договорна или дори извъндоговорна отговорност. При липса на такова правно задължение понасянето на таксата от крайния потребител зависи единствено от договорните правоотношения между него и доставчика.

- 43 Дори да се предположи, че Постановлението за електроенергията може да се тълкува в смисъл, че задължава крайния потребител да плати на доставчика си на електроенергия таксата, чийто размер е изчислен въз основа на предоставената мощност, основанието трябва при всички случаи да бъде отхвърлено.
- 44 Всъщност в решение от 14 януари 2016 г., Комисия/Белгия (С-163/14, ЕУ:С:2016:4), Съдът е установил, че Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по член 3, втора алинея от Протокола именно защото Постановлението за електроенергията не предвижда освобождаване на институциите на Съюза от заплащане на таксата.
- 45 При все това съгласно член 19 от договора Общият съд, на който са подсъдни възникналите във връзка с договора спорове, трябва да приложи националното право така, както би направил националният съд.
- 46 Следователно поради силата на пресъдено нещо, с която се ползва решение от 14 януари 2016 г., Комисия/Белгия (С-163/14, ЕУ:С:2016:4), Общият съд не може да приложи Постановлението за електроенергията, за да задължи институция на Съюза да плати таксата (относно задълженията на националните органи вж. по аналогия решение от 13 юли 1972 г., Комисия/Италия, 48/71, ЕУ:С:1972:65, т. 7).
- 47 Дори да се предположи, че с това основание ищецът е искал да бъде реализирана извъндоговорната отговорност на Парламента, такива доводи не могат да бъдат надлежно изложени в производство по иск на основание член 272 ДФЕС. При всички положения изложените по-горе съображения биха позволили да бъде отхвърлено основанието, ако беше представено с такава цел.
- 48 Освен това изводът, направен от Общия съд в точка 41 по-горе, не може да бъде оборен, поради факта че ищецът е длъжен да плаща таксата. Всъщност подобно обстоятелство е без значение за тълкуването на разпоредбите на Постановлението за електроенергията.
- 49 В това отношение може да се отбележи, че ищецът би трябвало, ако смята, че има основание за това, да поиска от сезирания от него национален съд да се произнесе по въпроса дали задължението на Кралство Белгия да освобождава институциите на Съюза изисква самите доставчици на електроенергия да бъдат освобождавани от таксата, когато клиентът им е институция на Съюза.
- 50 На последно място, изводът в точка 41 по-горе не може да бъде оборен, поради факта че Парламентът и други институции на Съюза са се съгласили да плащат таксата на други доставчици на електроенергия. Всъщност това обстоятелство, което ще бъде разгледано отново в рамките на третото основание, е без значение за тълкуването на разпоредбите на Постановлението за електроенергията.
- 51 От изложеното по-горе следва, че второто основание трябва да бъде отхвърлено, тъй като твърденията по него са явно неоснователни.

По третото основание

- 52 Ищецът поддържа, че Парламентът неоснователно е отказал да му плати таксата, при положение че институциите на Съюза са я платили на Electrabel — друг доставчик на електроенергия. По този начин Парламентът нарушил принципа на равно третиране.

- 53 Следва да се подчертае, че в случая третото основание, по което не се твърди, че Парламентът е нарушил договорните си задължения или приложимото за договора право, не би могло да бъде надлежно изтъкнато (вж. в този смисъл решение от 16 март 2016 г., Hydrex/Комисия, T-45/15, непубликувано, EU:T:2016:151, т. 24 и цитираната съдебна практика).
- 54 При всички положения следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика принципът на недопускане на дискриминация или на равно третиране, който е основен принцип на правото, забранява да се третират по различен начин сходни положения и да се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. в този смисъл решение от 8 октомври 1986 г., Christ-Clemen и др./Комисия, 91/85, EU:C:1986:373, т. 19; вж. също решение от 8 януари 2003 г., Hirsch и др./ЕЦБ, T-94/01, T-152/01 и T-286/01, EU:T:2003:3, т. 51 и цитираната съдебна практика).
- 55 Следователно в случая ищецът трябва по-специално да представи доказателства, удостоверяващи, че той и Electrabel са в сходно положение.
- 56 В това отношение, видно от заключението на генералния адвокат Cruz Villalón по дело Комисия/Белгия (C-163/14, EU:C:2015:441, т. 19 и 24), сключеният с Electrabel договор предвижда, че институциите на Съюза трябва да плащат таксата. Ищецът, който впрочем в иска си оспорва някои съображения от това заключение, не представя доказателства, с които може да бъде опроверган този факт.
- 57 Както бе посочено по-горе обаче (вж. т. 31 по-горе), договорът между ищеца и Парламента не предвижда, че последният трябва да плаща таксата.
- 58 Следователно ищецът и Electrabel не са в сходно положение, тъй като сключеният от ищеца договор не предвижда, че Парламентът трябва да плаща таксата.
- 59 В това отношение е без значение обстоятелството, че ищецът е поискал от Парламента да плати таксата.
- 60 С оглед на изчерпателността следва да се припомни, че спазването на принципа на равно третиране трябва да се съвместява със спазването на принципа на законност, съгласно който никой не може да се позовава в своя полза на допусната по отношение на друго лице неправомерност (решение от 4 юли 1985 г., Williams/Сметна палата, 134/84, EU:C:1985:297, т. 14). Видно от решение от 14 януари 2016 г., Комисия/Белгия (C-163/14, EU:C:2016:4), да се изисква от институциите на Съюза да плащат таксата, е в противоречие с правото на Съюза, поради което настоящото основание не може да бъде прието.
- 61 От изложеното по-горе следва, че третото основание трябва да бъде отхвърлено, тъй като твърденията по него са явно неоснователни. Ето защо трябва да бъдат отхвърлени всички искания на ищеца.

По предявения от Парламента установителен иск

- 62 Парламентът иска Общият съд да установи, че „регион Брюксел-столица [трябва] да върне на ищеца исканите суми“.
- 63 Съгласно постоянната съдебна практика правомощието на Общия съд съгласно член 256, параграф 1 ДФЕС и член 272 ДФЕС да разгледа иск, предявен по силата на арбитражна клауза, включва по необходимост правомощието му да разгледа насрещен иск, предявен в същото производство, който произтича от договорното правоотношение или от фактите, на които се

основава първоначалният иск, или има пряка връзка с произтичащите от съответния договор задължения (вж. решение от 16 юли 2014 г., Isotis/Комисия, T-59/11, EU:T:2014:679, т. 265 и цитираната съдебна практика).

- 64 В случая обаче предявеният от Парламента иск не е свързан с договора, тъй като не се отнася до поетите от страните по договора и съответно произтичащи от него взаимни задължения, а до евентуалните задължения към ищеца на регион Брюксел-столица, който не е страна нито по договора, нито по спора.
- 65 Следователно в настоящото производство по иск, предявен на основание арбитражна клауза, Общият съд не е компетентен да се произнесе по иска на Парламента.
- 66 По същите съображения посоченият по-горе извод би се наложил дори и ако се приеме, че с оглед на текста на арбитражната клауза в член 20 от договора, съгласно която „[с]поровете между [...] [П]арламент[а] и съдоговорителя във връзка с настоящия договор, по които не е постигната спогодба, са подсъдни на Първоинстанционния съд на Европейските общности съгласно член 255, параграф 1 от Договора за ЕО“, тя може да основе компетентността на Общия съд или на Съда да се произнесат по установителен иск, предявен във връзка със спор между Парламента и ищеца относно действителността, прилагането или тълкуването на договора (вж. в този смисъл решение от 26 февруари 2015 г., Planet/Комисия, C-564/13 P, EU:C:2015:124, т. 26).
- 67 От всичко посочено по-горе следва, че без да е необходимо да се довежда до край производството, искът трябва да бъде отхвърлен като явно лишен от всякакво правно основание и установителният иск на Парламента трябва също да бъде отхвърлен, тъй като Общият съд явно няма компетентност да се произнесе по него.

По съдебните разноски

- 68 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 69 В разглеждания случай, тъй като ищецът е загубил делото в основната му част, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Парламента.
- 70 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски.
- 71 Ето защо Комисията следва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

определи:

- 1) **Отхвърля иска.**
- 2) **Отхвърля установителния иск на Европейския парламент.**
- 3) **Осъжда EDF Luminus да понесе наред с направените от него съдебни разноски и тези на Парламента.**

4) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски.

Съставено в Люксембург на 13 септември 2016 година.

Секретар
E. Coulon

Председател
M. E. Martins Ribeiro